

RECENSIE BEELDENE KUNST THE WAVES

The Waves laat zien dat muziek en architectuur elkaar iets te vertellen hebben ★★★★★

De composities vertonen een mooie overeenkomst met de gelijknamige roman van Virginia Woolf.

Sarah van Binsbergen 30 december 2019, 16:14

The Waves van Espen Sommer Eide in kunsthuis Marres in Maastricht. Beeld Jochem Vanden Ecker

Dit artikel krijgt u cadeau. Lees de eerste 4 weken gratis.

[PROBEER DIRECT](#)

In de normaal gesproken doodstille momenten tussen lopende tentoonstellingen door had Marres, Huis voor Hedendaagse Cultuur in Maastricht, het afgelopen jaar een bijzondere gast: Espen Sommer Eide. Samen met vocalist Mari Kvien Brunvoll en tubaspeler Martin Taxt vulde de Noorse componist die tussenruimte met nachtelijke optredens en muzikale dwaaltochten. De opnamen die tijdens die nachtelijke sessies werden gemaakt vormen de basis voor de muzikale installatie die nu in Marres te horen is.

The Waves is een typische Marres-tentoonstelling: plaatsgebonden, interdisciplinair, en vooral net een beetje anders dan anders. Het kunsthuis, gevestigd in een oud herenhuis in hartje Maastricht, lijkt zich weinig aan te trekken van modieuze grillen in de kunstwereld en verrast daardoor keer op keer. Onder de noemer 'Training the senses' besteedt het huis sinds 2013 aandacht aan het aanspreken van verschillende zintuigen. Naast beeldend kunstenaars werd Marres in dat kader al bevolkt door parfummakers, dansers en chefkoks. En nu door een componist, die *The Waves* parallel aan de tentoonstelling ook als plaat uitbracht. Wat meteen de vraag oproept: waarom die tentoonstelling, als je de muziek ook rustig thuis op de bank kunt beluisteren?

Waarom? Omdat muziek en architectuur elkaar iets bijzonders te vertellen hebben, zo blijkt. Espen Sommer Eide laat ze een intrigerend gesprek met elkaar voeren, met een gemeenschappelijke basis. Dat gesprek begon al tijdens de opnamen, waarbij de muzikanten haast als wetenschappers door de verschillende ruimtes liepen om de trillingen en tonen van

Dit artikel krijgt u cadeau. Lees de eerste 4 weken gratis.

[PROBEER DIRECT](#)

de Volkskrant

elke kamer op te vangen. Met behulp van een bijzondere, microtonale tuba vonden ze naar toonhoogten die resoneerden in specifieke ruimtes. Architectuur, zo voel je in *The Waves*, is beweging. Muziek is dat ook. Ritme is ruimte.

De muziekstukken die uit die nachtelijke sessies voortkwamen vormen in de tentoonstelling een tweede huid van het gebouw, uitgestrekt over de verschillende ruimtes. Elke kamer brengt een eigen muziekstuk, en de hele compositie ontvouwt zich terwijl je door de gangen en kamers dwaalt. Op de begane grond klinkt uit massieve boxen een opzwevend, bassend ritme, als paarden die voorbij galopperen. Boven klinken ijlere melodieën en stemmen die de muren en kieren aftasten en de ruimte open trekken.

Het blijft onduidelijk wat deze klanken, melodieën en ritmen nu precies vertellen over dit huis of de geschiedenis ervan. Aan de andere kant: dat dat abstract blijft, is juist een kracht. *The Waves* is een ervaring, geen verhaal.

Daarmee vertoont *The Waves* een mooie overeenkomst met de gelijknamig roman van de modernistische schrijver Virginia Woolf. De roman, een van haar minder bekende en meest experimentele, is opgebouwd rond zes verschillende personages die om beurten een deel van het verhaal vertellen, zonder dat je precies weet waar de stemmen vandaan komen. Alles gebeurt tegelijk en door elkaar heen.

Net als de stemmen in de roman staan de muziekstukken op zichzelf en vormen ze samen ook een geheel. De verschillende kamers zijn met elkaar in gesprek, ze beantwoorden en echoën elkaar en trekken je aandacht mee van de ene ruimte naar de

Dit artikel krijgt u cadeau. Lees de eerste 4 weken gratis.

[PROBEER DIRECT](#)

de Volkskrant

elkaar, en trekken je aandacht mee van de ene ruimte naar de andere. Een beetje alsof je als luisteraar zowel op een plek kunt zitten als overal tegelijk kunt zijn.

'Ik schrijf een ritme en geen plot', zo omschreef Virginia Woolf *The Waves* zelf in haar dagboeken. In Marres wordt dat ritme op een intrigerende manier tot leven gewekt.

Espen Sommer Eide. *The Waves*

Beeldende kunst

★★★★☆

24/12, Marres, Huis voor hedendaagse cultuur, Maastricht.

Aldaar t/m 2/2.

Meer luisterkunst

Huisgeluid en walviszang

De jonge kunstenaar Elise 't Hart viel vorig jaar tijdens Art Rotterdam op met haar Instituut voor Huisgeluid: een archief van alledaagse geluiden, van rinkelend servies tot tikkende klokken. Het archief, aangevuld met nieuw werk, is nu te beluisteren in galerie Cokkie Snoei. Ze exposeert er samen met Vibeke Mascini, die in *Salvage* de communicatie van walvissen verbindt met de vervuiling van hedendaagse scheepvaart.

A click or a whistle. Elise 't Hart en Vibeke Mascini.

Galerie Cokkie Snoei, Rotterdam, t/m 12/1.

Ontmoeting

Op uitnodiging van het Cobra Museum liet singer-songwriter Blaudzun zich inspireren door een serie gouaches van de in 2010 overleden schilder Sigmar Polke. Het resultaat is niet direct een battle, zoals de titel doet vermoeden, wel een ontmoeting tussen twee kunstvormen.

Dit artikel krijgt u cadeau. Lees de eerste 4 weken gratis.

PROBEER DIRECT